

Og til Trods for Fru A. H. Bechtolsheims Opfattelse i den modsatte Retning, tror jeg, at enhver, der *uhildet* sammenligner mit Forslag med de allerede eksisterende Forslag, vil kunne indse, at indenfor den af mig foreslaaede Ramme vil hvert enkelt Individ kunne bevare Kontinuiteten i sin økonomiske Udvikling, og at der derved undgaas den Følelse af økonomisk Degradation eller den Følelse af pludselig og uden egen Fortjeneste erhvervet Rigdom, der i Følge de bestaaende Ægteskabslove var og er uundgaelig, og som i begge Tilfælde vil synes en stolt og ærekær Natur lige ubegrundet for ikke at sige uretfærdig. — Og jeg tror, at hvis salig Hr. Prokrustes havde forstaaet at lave sin Seng lige saa *let forskydelig* som mit Forslag er det, saa vilde den nu være lige saa berømt, som den er berøgtet.

Fru A. H.-Bechtolsheim synes det er ubilligt, at Ægtefællerne gensidigt skal erstatte hinanden deres Kapitaliseringsværdi, efter den af mig fastsatte Regel, at den ene Ægtefælle dog aldrig kan forpligtes til at yde mere end Halvdelen af sin egen Kapitaliseringsværdi plus muligvis Halvdelen af Renterne af sin Formue. Altsaa: I Tilfælde af, at Hustruens opgivne Erhverv er lig med Halvdelen af Mandens Erhverv, indtræder der en fuldstændig ligelig Deling mellem Mand og Hustru af alle Indtægter. Dette finder Fru A. H. Bechtolsheim ubilligt, men synes derimod, at det kommer Idealet nærmere, at Hustruen i alle Tilfælde, hvad enten hun er noget værd økonomisk set eller ej, faar Ret til Halvdelen af alle Mandens Indtægter plus hans mulige Formue (Omtalen af det Stjernstedtske Forslag). — Hvilket Ræsonnement der ligger til Grund for denne Opfattelse har det været mig umuligt at udfinde.

At Fru A. H. Bechtolsheim synes, det er ikke heldigt at sætte en Kvindes Værdi til en bestemt Pris udregnet i Kroner, kan jeg umaadelig godt forstaa, thi derved vilde man jo rimeligvis forstaa noget, der lignede Torvepriser, og saa vilde jo Loven om Tilbud og Efterspørgsel direkte kunne blive gældende for baade mandlige og kvindelige Ægteskabskandidater! — Men Fru A. H. B. synes her helt at glemme, at et Menneskes Værdi som Menneske taget i sin Helhed, kan være noget *højest forskelligt* fra det samme Menneskes Kapitaliserings-

værdi, og det er kun den der omtales i mit Forslag, og kan Fru A. H. B. finde nogen anden Værdimaaler for Kapitaliseringsværdien end Kroner og Øre, saa for mig gerne.

Naar der i mit Forslag er Tale om Erstatning af Kapitaliseringsværdi, saa maa derved ikke glemmes, at en stor Del af det saaledes erstattede Beløb faktisk igen kommer den, der erstatte, tilgode, gennem de proportionelle Ydelser til de fælles Udgifter.

Naar Fru A. H. B. taler om „dyre“ og „billige“ Koner i Følge mit Forslag, saa tror jeg oprigtig talt, at hun gør Mændene mere kortsynede, end de i Virkeligheden er, og desuden synes hun rent at glemme, at Praksis her i Danmark i alt Fald viser, at Kvinder, der virkelig har uddannet sig til et indbringende Erhverv, beholder dette, selv om de gifter sig med Mænd, der som Sagførere, Ingeniører, ja selv Ministre o. l. pekuniært set ikke trængte til Hustruens Medvirken til Hjemmets økonomiske Trivsel.

Jeg vilde være ganske enig med Fru A. H. B. i at finde det vilkaarligt, hvis en Hustru efter mit Forslag hele Livet igennem kunde oppebære en fuld Erstatning af sin Mand for et Erhverv, som hun for et Syns Skyld havde opgivet i nogle faa Maaneder. *Men jeg har heller hverken ment eller skrevet noget i den Retning.* Naar jeg taler om Erstatning for Opgivelse af Erhverv, saa mener jeg dermed *virkelig* Opgivelse, og ikke noget som ellers i alle Tilfælde vilde anses for blot *midlertidig* Opgivelse af Erhverv. Det har, som det ved nøjere Eftersyn af mit Forslag, nok vil blive klart for de fleste, været min Hensigt angaaende Spørgsmaalet Erhverv eller ikke Erhverv, at stille Hustruen *saa frit som muligt*, saaledes at hun, baade ved Ægteskabets Indgaaelse og tillige senere hen i Ægteskabet, naar Forholdene taler for det, selv kan vælge til hvilken Gerning hun helst vil vie sine Kræfter.

Naar Fru A. H. B. opstiller sit Regnskab angaaende den Forskel, der fremkommer paa en Mands Opsparing, efter som hans Hustru beholder sit Erhverv eller opgiver det, begaar hun tre Fejl. *For det første* regner hun med, at Hustruen kun midlertidigt har opgivet sit Erhverv, og saa naar hun genoptager det, faar den samme Løn, som hun før havde, og *for det andet* lader hun 2 *forskellige* Tilfælde gælde for et og samme Ægtepar — og *for det tredje* undlader hun

det Led i Regnskabet, der skulde vise, hvorledes begges Opsparinger, eller i dette Tilfælde vigtigere *Rester*, stiller sig, naar Hustruen *virkelig* opgiver sit Selverhverv.

Udført i Overensstemmelse med mit Forslag vilde Regnskabet se saaledes ud:

Mandens Indtægt 4400 Kr., Hustruens 1200 Kr. Fælles-Udgifter i Ægteskabet 3200 Kr. I Fald Hustruen beholder sit Erhverv, vil Mandens Bidrag til de fælles Udgifter blive 2560 Kr., Hustruens 640 Kr. (deres Bidragspligt vil forholde sig som ca. $\frac{1}{4}$). Mandens Rest 1840 Kr., Hustruens 540 — Opgiver derimod Hustruen sit Erhverv ved Ægteskabets Indgaaelse, og regner man Fællesudgifterne lige saa store som før, saa vil Mandens Bidrag — af de 3200 Kr. der er tilbage, naar han har erstattet Hustruen hendes 1200 Kr. — blive ca. 2400 Kr., Hustruens 800 Kr., idet deres Bidragspligt forholder sig omtrent som 1:3. Manden vil derfor faa til Rest 800 Kr. og Hustruen vil faa 400 Kr. Hvis saa senere hen i dette Ægteskab Hustruen skaffer sig et Erhverv, der giver lignende Indtægt, som det Erhverv hun opgav ved sit Ægteskabs Indgaaelse, saa vil Regnskabet stille sig saaledes: Mandens Indtægt 4400 Kr. — Erstatningssummen til Hustruen 1200 Kr. = 3200 Kr., Hustruens Indtægt 2400 Kr. Mandens Bidrag til fælles Udgifter 1828 Kr., Hustruens Bidrag 1371 Kr. (Forh. 3:4). Mandens Rest 1372 Kr., Hustruens Rest 1029 Kr. Altsaa har Manden faktisk tjent 570 Kr. om Aaret, ved at Hustruen optog et Erhverv, der gav hende 1200 Kr. om Aaret, medens hendes egen Vinding derved kun er Kr. 629 af de faktisk 1200 Kr. hun tjener. Og dette finder Fru A. H. B. er Uret mod Manden.

Fru A. H. B. finder det vilkaarligt, i et Lovforslag, der helt igennem konsekvent gaar ud fra den Regel, at den ringest stillede af Ægtefællerne i Ægteskabet som Minimumsindtægt skal sikres sin egen Kapitaliseringsværdi, at der, naar begge Ægtefæller har Formue og ingen af dem ved Ægteskabets Indgaaelse opgiver sin egen Kapitaliseringsværdi, ikke skal finde nogen Erstatningspligt Sted mellem Ægtefællerne. — Men hun glemmer her, at Forudsætningen for Erstatningspligten er kun til Stede, naar eget Erhverv helt eller delvis opgives. Det er en ganske simpel Erstatning, der er tale om.

Saa kommer vi til Forholdet over-